MINISTERSTWO SPRAWIEDLIWOŚCI
www.ms.gov.pl

JAK ANULOWAĆ PRZEDAWNIONY DŁUG?

Czym jest przedawniony dług?

Przedawnienie długu to najprościej rzecz ujmując możliwość uchylenia się przez dłużnika od zaspokojenia konkretnego roszczenia po upływie określonego prawem terminu. Przez roszczenie rozumie się „prawo żądania od konkretnej osoby konkretnego zachowania się". Uzasadnieniem prawnym przedawnienia jest bezpieczeństwo prawne dłużnika jako pewność co do własnej sytuacji prawnej. Sprzeczne z nim byłoby pozostawanie zobowiązanego w długotrwałej niepewności co do zachowania uprawnionego. Należy również pamiętać, że generalną zasadą jest, że przedawniają się roszczenia majątkowe. Roszczenia majątkowe nie ulegają przedawnieniu, gdy ustawa tak stanowi, np. roszczenie o zniesienie współwłasności.

Przedawniony dług a postępowanie sądowe

Konstrukcja instytucji przedawnienia prowadzi do wniosku, że to w interesie wierzyciela leży, aby dłużnik zaspokoił jego żądanie w określonym czasie, bowiem upływ terminu przedawnienia niejako rozwiązuje spór pomiędzy wierzycielem a dłużnikiem. W zależności od zobowiązania występują różne terminy przedawnienia. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Co istotne, zrzeczenia się zarzutu przedawnienia można skutecznie dokonać jedynie po upływie terminu. Powyższe oznacza, że roszczenie może być dochodzone w postępowaniu cywilnym lub przed innym organem przez uprawnionego aż do chwili podniesienia zarzutu przedawnienia. W praktyce bardzo często dochodzi do sytuacji, w której nawet jeśli dług uległ przedawnieniu, problem wcale nie znika. Przedawnione długi są bardzo często dochodzone przez chociażby firmy windykacyjne na drodze sądowej. Dlatego należy pamiętać aby sprawdzić, czy dług się nie przedawnił i podnieść zarzut przedawnienia (nie zważając na to, czy sąd samodzielnie sprawdzi, czy roszczenie nie uległo przedawnieniu).

Bieg przedawnienia

Zgodnie z ogólną zasadą wynikającą z przepisów prawa cywilnego bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, tzn. od dnia, w którym wierzyciel może skutecznie żądać od dłużnika spełnienia świadczenia. Inaczej mówiąc, wymagalność roszczeń rozumie się jako stan, w którym żądanie wierzyciela otrzymuje swoją ważność w stosunku do dłużnika. W przypadku umowy pożyczki momentem wymagalności roszczenia jest termin zwrotu pożyczki, określony przez strony w umowie.

Terminy przedawnienia

Generalną zasadą jest, że termin przedawnienia wynosi 6 lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – 3 lata. Długość terminów przedawnienia jest wyznaczona przez przepisy prawne. Przykładowo dług z tytułu nieuprawnionego przejazdu komunikacją miejską przedawnia się z upływem roku, roszczenia przedsiębiorcy z tytułu nieopłaconej przez klienta faktury, roszczenia z umowy sprzedaży, roszczenia z tytułu usług telekomunikacyjnych - przedawniają się z upływem 2 lat, roszczenia z tytułu umowy o pracę, roszczenia z tytułu umowy kredytu lub pożyczki – przedawniają się z upływem 3 lat.

Terminy przedawnienia nie mogą być skracane ani przedłużane przez czynność prawną. Powyższe oznacza, że nie można regulować w czynności prawnej momentu rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia oraz wpływać na jego dalszy bieg. Natomiast jak najbardziej można określić moment wymagalności roszczenia, co wpłynie na datę rozpoczęcia i zakończenia biegu przedawnienia. Wykluczone jest jednak ustalenie w czynności prawnej przed upływem terminów przedawnienia okresów, po upływie których roszczenie wygaśnie, ponieważ w ten sposób dochodziłoby do obejścia zakazu zrzeczenia się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu przedawnienia.

Zawieszenie biegu terminu przedawnienia

Bieg terminu przedawnienia może ulec zawieszeniu bądź przerwaniu. Zawieszenie biegu przedawnienia jest wynikiem okoliczności utrudniających bądź uniemożliwiających dochodzenie roszczeń. W tych wypadkach bieg przedawnienia jest zawieszony na czas trwania przeszkody. Po ustaniu nadzwyczajnych okoliczności, przedawnienie biegnie w dalszym ciągu. Bieg przedawnienia nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu:

1) co do roszczeń, które przysługują dzieciom przeciwko rodzicom - przez czas trwania władzy rodzicielskiej;

2) co do roszczeń, które przysługują osobom niemającym pełnej zdolności do czynności prawnych przeciwko osobom sprawującym opiekę lub kuratelę - przez czas sprawowania przez te osoby opieki lub kurateli;

3) co do roszczeń, które przysługują jednemu z małżonków przeciwko drugiemu - przez czas trwania małżeństwa;

4) co do wszelkich roszczeń, gdy z powodu siły wyższej uprawniony nie może ich dochodzić przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw danego rodzaju - przez czas trwania przeszkody.

Przerwanie biegu terminu przedawnienia

Czym innym jest natomiast przerwanie biegu przedawnienia. Aby nie dopuścić do przedawnienia się określonego roszczenia, wierzyciel może podjąć określone w ustawie czynności, które mają na celu przerwanie biegu przedawnienia. Są to czynności dokonane przed sądem, sądem polubownym lub innym organem właściwym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju, przedsięwzięte w celu ustalenia, dochodzenia bądź zaspokojenia roszczenia. Bieg terminu przedawnienia, który został przerwany, biegnie na nowo. Oznacza to że upływ terminu przedawnienia, który miał miejsce przed przerwaniem, nie jest brany pod uwagę. Bieg przedawnienia przerywa się:

1) przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia;

2) przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje;

3) przez wszczęcie mediacji.

Działanie realizowane w ramach zadania polegającego na prowadzeniu punktu nieodpłatnej pomocy prawnej
i punktów nieodpłatnego poradnictwa obywatelskiego oraz edukacji prawnej społeczeństwa.
Zadanie finansowane ze środków powiatu wadowickiego.
Więcej informacji oraz harmonogramy działania punktów znajdziesz pod adresem:
http://powiat.wadowice.pl/Nieodplatna-pomoc-prawna-i-nieodplatne-poradnictwo-obywatelskie-7678.html

MINISTERSTWO SPRAWIEDLIWOŚCI
www.ms.gov.pl

MEDIACJA W PRAWIE PRACY

Co to jest mediacja? W jakich sprawach można prowadzić mediację?

Mediacja jest polubownym, dobrowolnym i poufnym sposobem na zakończenie sporu między uczestnikami mediacji i może być prowadzona we wszystkich sprawach cywilnych, w których dopuszczalne jest zawarcie ugody, tj. w sprawach, w których wynik zależy od woli stron. Niewątpliwie sprawy sądowe powodują silny stres i wzbudzają w uczestnikach postępowania negatywne emocje, a mediacja ze względu na polubowny charakter zmniejsza obciążenie psychiczne związane z zaistniałą sytuacją konfliktową oraz umożliwia utrzymanie wzajemnych relacji. Prowadzenie mediacji jest dopuszczalne w sprawach pracowniczych. Rodzaje sporów możemy podzielić na indywidualne i zbiorowe. Spory indywidualne dotyczą roszczeń pracownika lub pracowników w zakresie: wynagrodzenia za pracę, czasu pracy, czasu urlopu, wynagrodzenia za urlop, szczególnych uprawnień czy świadczeń ze strony zakładu pracy. Natomiast powodami sporów zbiorowych jest najczęściej chęć zmiany obowiązujących przepisów lub ustanowienia prawa celem określenia dla pracowników korzystniejszych warunków pracy i wynagradzania.

Komisja pojednawcza

Przed skierowaniem sprawy na drogę sądową pracownik może żądać wszczęcia postępowania pojednawczego przed komisją pojednawczą. W celu polubownego załatwiania sporów o roszczenia pracowników ze stosunku pracy mogą być powoływane komisje pojednawcze. Komisję pojednawczą powołują wspólnie pracodawca i zakładowa organizacja związkowa, a jeżeli u danego pracodawcy nie działa zakładowa organizacja związkowa - pracodawca, po uzyskaniu pozytywnej opinii pracowników. Powołując komisję należy ustalić zasady i tryb powoływania komisji, czas trwania kadencji, liczbę członków komisji. Komisja pojednawcza nie jest uprawniona do wydawania orzeczeń rozstrzygających istotę sporu. Może ona nakłaniać strony do zawarcia ugody, a w razie jej zawarcia spisuje treść ugody. Ugoda jest umową, w której strony czynią sobie wzajemne ustępstwa w zakresie istniejącego między nimi stosunku prawnego. W razie niewykonania ugody przez pracodawcę podlega ona egzekucji. Warunkiem wszczęcia egzekucji na wniosek pracownika jest nadanie ugodzie przez sąd klauzuli wykonalności. Sąd nadaje klauzulę wykonalności, jeżeli ugoda nie jest sprzeczna z prawem ani zasadami współżycia społecznego.

Komisja pojednawcza wszczyna postępowanie na wniosek pracownika zgłoszony na piśmie lub ustnie do protokołu. Generalnie zasadą jest, że Komisja pojednawcza powinna dążyć, aby załatwienie sprawy w drodze ugody nastąpiło w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku. Termin zakończenia postępowania przed komisją pojednawczą stwierdza się w protokole posiedzenia zespołu. Ugodę zawartą przed komisją pojednawczą wpisuje się do protokołu posiedzenia zespołu. Protokół podpisują strony i członkowie zespołu. Jeżeli postępowanie przed komisją pojednawczą nie doprowadziło do zawarcia ugody, komisja na żądanie pracownika, zgłoszone w terminie 14 dni od dnia zakończenia postępowania pojednawczego, przekazuje niezwłocznie sprawę sądowi pracy. Wniosek pracownika o polubowne załatwienie sprawy przez komisję pojednawczą zastępuje pozew. Pracownik zamiast zgłoszenia tego żądania może wnieść pozew do sądu pracy na zasadach ogólnych.

Informacja o próbie polubownego rozwiązania sporu jako wymóg formalny pozwu

Aktualnie pozew w sprawach cywilnych obok innych warunków formalnych powinien zawierać informację, czy strony podjęły próbę mediacji lub innego pozasądowego sposobu rozwiązania sporu, a w przypadku gdy takich prób nie podjęto, wyjaśnienie przyczyn ich niepodjęcia.

Mediacja sądowa

Mediacja sądowa jest prowadzona na skutek wydania przez sąd postanowienia o skierowaniu sprawy do mediacji. W toku postępowania sądowego strony mogą na każdym etapie postępowania złożyć wniosek o przeprowadzenie mediacji.

Mediator

Mediator to osoba godna zaufania, mająca odpowiednią wiedzę i umiejętności w zakresie prowadzenia mediacji w sprawach danego rodzaju. Mediatora wspólnie wybierają strony albo sąd. Mediatorem nie może być sędzia, za wyjątkiem sędziów w stanie spoczynku.

Czas trwania mediacji

Mediacji nie prowadzi się, jeżeli strona w terminie tygodnia od dnia ogłoszenia lub doręczenia jej postanowienia sądu kierującego strony do mediacji nie wyraziła zgody na mediację. Kierując strony do mediacji sąd wyznacza czas jej trwania na okres do trzech miesięcy. Na zgodny wniosek stron lub z innych ważnych powodów termin na przeprowadzenie mediacji może zostać przedłużony, jeśli będzie to sprzyjać ugodowemu załatwieniu sprawy.

Zasady prowadzenia mediacji

Po otrzymaniu postanowienia sądu mediator ustala termin i miejsce posiedzenia mediacyjnego. Postępowanie mediacyjne nie jest jawne. Mediator, strony i inne osoby biorące udział w postępowaniu mediacyjnym są obowiązane zachować w tajemnicy fakty, o których dowiedziały się w związku z prowadzeniem mediacji. Strony mogą zwolnić mediatora i inne osoby biorące udział w postępowaniu z tego obowiązku. Istotnym pozostaje, że bezskuteczne jest powoływanie się w toku dalszego postępowania sądowego lub przed sądem polubownym na propozycje ugodowe, propozycje wzajemnych ustępstw lub inne oświadczenia składane w postępowaniu mediacyjnym.

Protokół z przebiegu mediacji

Z przebiegu mediacji sporządza się protokół, w którym oznacza się miejsce i czas przeprowadzenia mediacji, a także imię, nazwisko i adresy stron, imię i nazwisko oraz adres mediatora, a ponadto wynik mediacji. Protokół podpisuje mediator. Jeżeli strony zawarły ugodę przed mediatorem, ugodę zamieszcza się w protokole albo załącza się do niego. Strony podpisują ugodę. Przez podpisanie ugody strony wyrażają zgodę na wystąpienie do sądu z wnioskiem o jej zatwierdzenie.

Ugoda zawarta przed mediatorem a postępowanie sądowe

Jeżeli ugodę zawarto przed mediatorem sąd na wniosek strony przeprowadza postępowanie co do zatwierdzenia ugody zawartej przed mediatorem. Sąd nie zatwierdzi ugody zawartej przed mediatorem, jeżeli ugoda jest sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa, a także gdy jest niezrozumiała lub zawiera sprzeczności.

Ugoda zawarta przed mediatorem, po jej zatwierdzeniu przez sąd, ma moc prawną ugody zawartej przed sądem. Ugoda zawarta przed mediatorem, którą zatwierdzono przez nadanie jej klauzuli wykonalności, jest tytułem wykonawczym. Wszczęcie postępowania mediacyjnego przerywa bieg przedawnienia roszczeń i przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie nie zostanie zakończone.

Mediacja w sporach zbiorowych

Mediacja w sporach zbiorowych została uregulowana w szczególny sposób. Mediacje w sporach zbiorowych stanowią etap konieczny do przeprowadzenia po rokowaniach, a przed podjęciem akcji strajkowej. Stronami sporu zbiorowego są: pracownicy – reprezentowani przez związki zawodowe oraz pracodawca lub pracodawcy, którzy mogą być reprezentowani przez właściwe organizacje pracodawców. Mediację prowadzi mediator. W rozwiązywaniu sporów zbiorowych możemy wyróżnić następujące etapy:

1) wystąpienie,
2) rokowania,
3) mediacja,
4) arbitraż,
5) strajk.

Funkcję mediatora w rozwiązywaniu sporów zbiorowych może pełnić każda osoba, na której udział w postępowaniu mediacyjnym wyrażą zgodę obydwie strony sporu zbiorowego. Osoba taka powinna cieszyć się ogólnym zaufaniem i gwarantować neutralność. Mediator czuwa nad prawidłowym przebiegiem mediacji i ułatwia stronom dojście do porozumienia.

Uchylanie się pracodawcy od ustawowego obowiązku uczestnictwa w postępowaniu mediacyjnym stanowi bezprawne działanie – uniemożliwiające przeprowadzenie mediacji – uprawnia stronę związkową do zorganizowania strajku, bez uprzedniego wyczerpania możliwości rozwiązania sporu według zasad określonych w ustawie.

Możliwe są dwa sposoby zakończenia postępowania mediacyjnego. Po pierwsze, może być zawarte porozumienie. Zawarcie porozumienia oznacza zakończenie sporu zbiorowego, dlatego też w praktyce określane jest mianem porozumienia kończącego spór zbiorowy. Jest to podstawowy cel postępowania mediacyjnego. Po drugie, w przypadku nieosiągnięcia porozumienia strony sporządzają protokół rozbieżności, w którym wskazują swoje stanowisko. W trakcie mediacji powinny jednak zostać wyjaśnione wszystkie istotne i sporne kwestie, zwłaszcza w zakresie poczynionych uzgodnień oraz sformułowań porozumienia kończącego spór.

Działanie realizowane w ramach zadania polegającego na prowadzeniu punktu nieodpłatnej pomocy prawnej i punktów nieodpłatnego poradnictwa obywatelskiego oraz edukacji prawnej społeczeństwa.
Zadanie finansowane ze środków powiatu wadowickiego.
Więcej informacji oraz harmonogramy działania punktów znajdziesz pod adresem:
http://powiat.wadowice.pl/Nieodplatna-pomoc-prawna-i-nieodplatne-poradnictwo-obywatelskie-7678.html

MINISTERSTWO SPRAWIEDLIWOŚCI
www.ms.gov.pl

UPADŁOŚĆ KONSUMENCKA

Czym jest upadłość konsumencka?

Upadłość konsumencka to postępowanie sądowe mające na celu oddłużenie z całości lub części zadłużenia, których upadły nie jest w stanie spłacić. Upadłość konsumencką mogą ogłosić osoby fizyczne, które nie prowadzą działalności gospodarczej. Jednakże zgodnie z najnowszą nowelizacją, osoby zadłużone prowadzące jednoosobową działalność gospodarczą będą traktowane w taki sam sposób jak konsumenci. Konsument pozostaje niewypłacalny, kiedy nie jest w stanie spłacać bieżących długów oraz pokrywać wydatków związanych z utrzymaniem.
Ważne! Upadłość może dotyczyć jedynie długów, które zaistniały przed jej ogłoszeniem.

Konsekwencje

Ogłoszenie upadłości niesie za sobą wiele konsekwencji, jak przykładowo ograniczenie ilości zawieranych umów na zakup różnych produktów użytku codziennego. Konsument nie powinien bezpodstawnie porzucać pracy zawodowej, gdyż może to spowodować umorzenie postępowania sądowego o ogłoszenie upadłości. W wyniku ogłoszenia upadłości konsument traci prawo do zarządzania swoim majątkiem, który zostaje przekazany w ręce syndyka. Upadły bardzo często jest zobowiązany przekazywać mu swój majątek, czy składać informacje o posiadanym majątku.

Przyczyny niewypłacalności

Istnieje możliwość ogłoszenia upadłości osób, które na skutek swojego nieodpowiedzialnego zachowania doprowadziły do niewypłacalności, co oznacza, że nie tylko nieumyślne działanie uprawnia do ogłoszenia upadłości konsumenckiej. Przyczyna niewypłacalności zostanie zbadana przez sąd dopiero na etapie ustalania planu spłaty. Osoba zadłużona, która umyślnie albo przez nieodpowiedzialne zachowanie doprowadziła do niewypłacalności, będzie potraktowana inaczej niż osoba, która ogłasza upadłość z przyczyn od niego niezależnych.

Wniosek o ogłoszenie upadłości

Wniosek o ogłoszenie upadłości może zgłosić zarówno dłużnik, jak i wierzyciel. Powinien zawierać:

1) imię i nazwisko, miejsce zamieszkania, adres oraz numer PESEL dłużnika, a jeżeli dłużnik nie posiada numeru PESEL - inne dane umożliwiające jego jednoznaczną identyfikację;
1a) NIP dłużnika, jeżeli dłużnik miał taki numer w ciągu ostatnich dziesięciu lat przed dniem złożenia wniosku;
2) wskazanie miejsc, w których znajduje się majątek dłużnika;
3) wskazanie okoliczności, które uzasadniają wniosek i ich uprawdopodobnienie;
4) aktualny i zupełny wykaz majątku z szacunkową wyceną jego składników;
5) spis wierzycieli z podaniem ich adresów i wysokości wierzytelności każdego z nich oraz terminów zapłaty;
6) spis wierzytelności spornych z zaznaczeniem zakresu, w jakim dłużnik kwestionuje istnienie wierzytelności; wskazanie wierzytelności w spisie wierzytelności spornych nie stanowi jej uznania;
7) listę zabezpieczeń ustanowionych na majątku dłużnika wraz z datami ich ustanowienia, w szczególności hipotek, zastawów i zastawów rejestrowych;
8) informację o osiągniętych przychodach oraz o kosztach poniesionych na swoje utrzymanie oraz osób pozostających na utrzymaniu dłużnika, w ostatnich sześciu miesiącach przed dniem złożenia wniosku;
9) informację o czynnościach prawnych dokonanych przez dłużnika w ostatnich dwunastu miesiącach przed dniem złożenia wniosku, których przedmiotem były nieruchomości, akcje lub udziały w spółkach;
10) informację o czynnościach prawnych dokonanych przez dłużnika w ostatnich dwunastu miesiącach przed dniem złożenia wniosku, których przedmiotem były ruchomości, wierzytelności lub inne prawa, których wartość przekracza 10 000 zł;
11) oświadczenie o prawdziwości danych zawartych we wniosku.

Jeżeli wniosek o ogłoszenie upadłości zgłasza wierzyciel, pkt 2 i 4-11 nie stosuje się.

Postanowienie o ogłoszeniu upadłości

Uwzględniając wniosek o ogłoszenie upadłości, sąd wydaje postanowienie o ogłoszeniu upadłości, w którym: wskazuje szczegółowe dane dotyczące upadłego, wzywa wierzycieli upadłego do zgłoszenia wierzytelności syndykowi, na wskazany adres, w terminie trzydziestu dni od dnia obwieszczenia postanowienia o ogłoszeniu upadłości w Rejestrze, wzywa osoby, którym przysługują prawa oraz prawa i roszczenia osobiste ciążące na nieruchomości należącej do upadłego, jeżeli nie zostały ujawnione w księdze wieczystej, do ich zgłaszania w terminie trzydziestu dni od dnia obwieszczenia postanowienia o ogłoszeniu upadłości w Rejestrze, pod rygorem utraty prawa powoływania się na nie w postępowaniu, wyznacza syndyka, określa w jakim trybie będzie prowadzone postępowanie upadłościowe (ewentualnie określa również, czy funkcje sędziego-komisarza oraz zastępcy sędziego-komisarza będzie pełnił sędzia czy referendarz sądowy).

Kolejne etapy postępowania

Po ogłoszeniu upadłości należy podjąć kolejne kroki oddłużeniowe w postaci:

- ustalenia listy wierzycieli i faktycznych składników majątku dłużnika,
- likwidacji majątku upadłego i jego podziału pomiędzy wierzycieli zgodnie z listą – dokonuje jej syndyk pod nadzorem sędziego komisarza,
- ustalenia planu spłaty wierzycieli – jest to postępowanie, które odbywa się w obecności upadłego dłużnika, syndyka i wierzycieli. Sąd ustala plan spłat zadłużenia w oparciu o możliwości zarobkowe upadłego. Pod uwagę bierze zarówno jego zawód, wiek, wykształcenie, miejsce zamieszkania, a także potrzeby życiowe mając na uwadze fakt, że dłużnik nie może zostać bez środków do życia.

Generalnie w ciągu maksymalnie 3 lat od zakończenia postępowania dłużnik będzie wolny od wszelkich długów. Z kolei osoby, które zdaniem sądu w sposób zawiniony przyczyniły się do powstania długów, będą miały wydłużony czas spłaty wierzycieli do lat 7.

Postanowienie o stwierdzeniu wykonania planu spłaty

Po wykonaniu przez upadłego obowiązków określonych w planie spłaty wierzycieli, sąd wydaje postanowienie o stwierdzeniu wykonania planu spłaty wierzycieli i umorzeniu zobowiązań upadłego powstałych przed dniem ogłoszenia upadłości i niewykonanych w wyniku wykonania planu spłaty wierzycieli.
Nie podlegają natomiast umorzeniu zobowiązania o charakterze alimentacyjnym, zobowiązania wynikające z rent z tytułu odszkodowania za wywołanie choroby, niezdolności do pracy, kalectwa lub śmierci, zobowiązania do zapłaty orzeczonych przez sąd kar grzywny, a także do wykonania obowiązku naprawienia szkody oraz zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, zobowiązania do zapłaty nawiązki lub świadczenia pieniężnego orzeczonych przez sąd jako środek karny lub środek związany z poddaniem sprawcy próbie, jak również zobowiązania do naprawienia szkody wynikającej z przestępstwa lub wykroczenia stwierdzonego prawomocnym orzeczeniem oraz zobowiązania, których upadły umyślnie nie ujawnił, jeżeli wierzyciel nie brał udziału w postępowaniu.

Upadłość konsumencka a sprawy komornicze

Po dniu ogłoszenia upadłości niedopuszczalne jest skierowanie egzekucji do majątku wchodzącego w skład masy upadłości oraz wykonanie postanowienia o zabezpieczeniu lub zarządzenia zabezpieczenia na majątku upadłego, z wyjątkiem zabezpieczenia roszczeń alimentacyjnych oraz roszczeń o rentę z tytułu odszkodowania za wywołanie choroby, niezdolności do pracy, kalectwa lub śmierci oraz o zamianę uprawnień objętych treścią prawa dożywocia na dożywotnią rentę.
Ogłoszenie upadłości powoduje, z mocy prawa zawieszenie postępowania egzekucyjnego, a uprawomocnienie się tejże upadłości powoduje umorzenie postępowania egzekucyjnego z urzędu. Istnieją jednak pewne wyjątki. Otóż możliwe jest wykonanie postanowienia o zabezpieczeniu roszczeń alimentacyjnych oraz roszczeń o rentę z tytułu odszkodowania za wywołanie choroby, niezdolności do pracy, kalectwa lub śmierci oraz o zamianę uprawnień objętych treścią prawa dożywocia na dożywotnią rentę. W związku z powyższym, w przypadku prowadzenia egzekucji po ogłoszeniu upadłości należy skontaktować się z komornikiem, na jakiej podstawie prowadzona jest egzekucja. Niewykluczone bowiem, że dotyczy ona wskazanych wyżej roszczeń, co do których możliwa jest egzekucja, mimo ogłoszenia upadłości.

Działanie realizowane w ramach zadania polegającego na prowadzeniu punktu nieodpłatnej pomocy prawnej i punktów nieodpłatnego poradnictwa obywatelskiego oraz edukacji prawnej społeczeństwa.
Zadanie finansowane ze środków powiatu wadowickiego.
Więcej informacji oraz harmonogramy działania punktów znajdziesz pod adresem:
http://powiat.wadowice.pl/Nieodplatna-pomoc-prawna-i-nieodplatne-poradnictwo-obywatelskie-7678.html